

II

Я з першою жінкою, бачте, розвівсь,
Та й досі вона з тямки не никне —
Любив я її!.. Чоловік, наче хміль,
До всякої тички привикне.

Хоч смійтесь, а таки любив я її.
З любові навіть з нею розвівся....
Ни-ни, розкажу! А то скажете ще:
Плете, мов дуриці наївся.

Я змалку до поля, до коней, коров,
До хлопської всієї роботи,
До плуга, мотики, пили й топора
Найбільше над все мав охоти.

Ни, батько й найшов мені дівчину тут,
В Жовтанцях: здорова, вродлива
І простого хову — піде до коров,
До сіна, до ціпа, до млива.

Вподобав я Файгу. А батько її
Коршмар був, багатий, як дідько,
Хоч шляху в Жовтанцях тоді не було,
А гостей в коршмі було рідко.

Вподобав чомусь і мене той коршмар,
Хоч я і зовсім був убогий.
Женився я і жить перейшов поки що
До тестя, в коршму́ край дороги.

Ба десь так за тиждень, за другий — гляджу:
Спить тесть мій весь день, мов убитий.
Смерком якісь хлопці прийдуть, п'ють, їдять
Та й ще собі кажуть платити.

Питаю я тестя — мовчить та бурчить,
Питаю у тещі — як риба,
У жінки — ні слова. Ходжу́, мов дурний,
І думаю: що тут за хиба?

Аж бачу раз дóсвіта тесть мій якось
З поблизького лісу житами
Веде пару коней — та й коні ж були.
Що тії галки! й з хомутами!

Запряг у традайку, до Львова махнув —
З полудня вернув... під охотов...
Дві шкапи в традайці, лиш шкіра та кість,
А в чересі кілька банкнотів.

«Ни,— думаю я, а ще був молодий,
Не звик до такого ще гендлю,—
Тут, брате, нечисто, тут буде біда!»
Та й мовлю ось тестеві Мендлю:

«Послухай, реб Мендель, віддай ти мені,
Що дать обіцяв за дочкою!
Пора нам на свій хліб. Я, може б, тобі
Завадив — нам треба спокою».

Озвірівсь на мене старий. «На свій хліб?
Якого ж ще хліба забаг ти?»
«Я пахту візьму тут в сусідстві». — «Дурний!
Рожна тобі треба, не пахти!

Сиди ти при мні, заробляймо ураз,
За пару літ вийдеш на пана!»
«Або зогнию в криміналі!» — «Ага! —
Відворкнув мій тесть, і погана

Усмішка заграла в його́ на губах:
«Ти вже кримінал тут занюхав!..
Ну, йди ж, але знай, не минеш ти його́,
Коли ти мене не послухав!»

В злу хвилю, мабуть, він сказав ті слова,
Скарай його, боже, за вік мій!
Він нині панує, я ось де зайшов —
Все сталося так, як прорік він.